

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka



K. SOUDKOVÁ

ročník X, číslo 2

prosinec 2001

cena 5 Kč

ANKETA

Seznámení
s novými učiteli

ZE ŽIVOTA
ŠKOLY

NENÍ PROFESE
JAKO PROFESE

Nejedno
překvapení

Vánoce
přicházejí

SVĚT FANTAZIE

Čas je neúprosný! Ještě nedávno jsem si mohla odpoledne bez obav číst, ale touto dobou už musím rozsvěcet lampičku, abych vůbec rozluštila písmenka v textu. Také jsem se ještě nedávno utěšovala, že zima, chlad a vánoční nákupní horečka jsou daleko, ale teplý svetr, zimní bunda a nabitá peněženka nejsou v poslední době vůbec od věci. Zkrátka časy se mění a s nimi i všechny věci kolem. Tedy skoro všechny věci. My a náš časopis Malíček zůstáváme a pravidelně vždy po dvou měsících na Vás čeká nové číslo. A o čem bude? Tak trochu o zimě, Vánocích, ale co, to už si přečtete sami. Zachumlejte se pěkně do deky, uveleďte se do křesla, rozsviňte si lampičku a můžete se pustit do čtení.

Pohodové čtení Vám přeje redakce časopisu Malíček.

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Vánoce jsou už přede dveřmi. Někteří z vás se těší na dárky, jiní na kouzelnou vánoční atmosféru a možná se mezi vámi najdou i ti, kteří si nedovedou představit Vánoce bez některých vánočních zvyků. Jaké zvyky se u vás na Vánoce dodržují? Tak to byla otázka, kterou jsme položili některým z vás.

Eliška 3.B: *Krájíme slupku od jablek a házíme ji za sebe, abychom zjistili, jakým písmenem bude začínat jméno nastávajícího manžela.*

Adam 3. B: *Většinou zpíváme koledy, abychom se zabavili.*

Tomáš 4. A: *Každý rok pouštíme lodičky a jednou jsme dokonce zkusili i půst.*

Jára 4. B: *Naším vánočním zvykem je, že nesmíme vstávat od vánoční večeře.*

Josef 5. A: *Naše rodina krájí jablka, nesmíme vstát od stolu a moje babička se dokonce i modlí.*

Jana 6. A: *My nesmíme po celý den jíst maso, až teprve u štedrovečerní večeře.*

Tomáš 7. B: *Snažíme se pouštět lodičky a jinak asi nic.*

Lukáš 8. B: *Dáváme si šupiny pod talíř, aby nám přinesly štěstí.*

Radka 8. B: *Pouštíme svíčky ve skořápce, nesmíme vstávat od večeře, jinak bychom měli smůlu po celý rok.*

Veronika 8. B: *Na stůl si dáváme peníze, aby se u nás držely, a chleba, aby nám nezaskočila kost v krku. Nesmíme ani vstávat od stolu.*

Michal 9. A: *Nejvíce dodržujeme asi házení botou, abychom se dozvěděli, jestli zůstaneme doma, nebo ne.*

Tereza 9. B: *Dodržujeme házení botou, a když nezapomeneme, tak si rozkrojíme i jablko, abychom viděli hvězdičku.*

Paní učitelka Eva Martincová: *Naše zvyky jsou odpolední procházka, navštívíme hřbitov, někdy zpíváme koledy, ale to nám moc nejde, také lijeme vosk ze svíček do vody a nesmíme zapomenout ani na krájení jablek.*

Paní Iva Jůnová: *Nesmíme vstát od stolu při večeři, ale někdy to porušíme, celý den nesmíme jíst, až u večeře, a také si dáváme šupiny do peněženky.*



Kamila Emrová a Aneta Tichá, VIII. B.

Seznámení s novými učiteli

V letošním školním roce můžete na našich chodbách potkávat další novou tvář. Patří paní učitelce DÁŠE TICHÉ. Naši školu poznala už jako žákyně a potom i jako studentka vysoké školy, když u nás byla na praxi. Ted' se k nám vrátila učit český jazyk a němčinu. Přečtete si následující rozhovor. Určitě jsou v něm informace, které se při vyučování stěží dozvíte.

Snila jste už jako malá o povolání učitelky?

Už jako malá jsem chtěla pracovat s dětmi, ale ve školce. Přestože jsem vystudovala obchodní akademii, znovu jsem se ke svému snu vrátila.

Jaký zážitek se vám vybaví, když si vzpomenete na školu?

Vybaví se mi postarší paní učitelka na zeměpis, která nás obvykle mlátila přes hlavu tabulkami nebo atlasem.

Jaké byly vaše pocity a dojmy z prvního vyučovacího dne?

První dny jsem byla nejistá a hlavně jsem si nepamatovala jména žáků. Po svém prvním vyučovacím dni jsem věděla, že ještě nemám vyhráno.

Čemu se nejvíce věnujete ve svém volném čase a o víkendech?

Když si najdu volný čas, ráda čtu a občas sportuji. O víkendu se scházíme s partou lidí, se kterými hraji na flétnu.

Jakou posloucháte hudbu?

Poslouchám rádio, občas třeba i Beatles a z české hudby spíše folk.

Co nejraději jíte?

Nejsem vybíravá, ale potrpím si na sladkosti.

Jací lidé dokáží získat Váš obdiv a úctu?

Lidé, kteří jsou osobností a jdou za svým cílem a zároveň jsou upřímní, dobrosrdeční.

Kam jste se dosud podívala nejdál?

Nejdál jsem byla ve Skotsku, strávila jsem tam dvoje prázdniny sbíráním plodů na malinovém poli a částečně cestováním.

Máte nějakou vytouženou zem, kam byste se chtěla podívat?

Ráda bych se podívala do severských zemí, protože všichni říkají, že je tam krásná příroda. Také mě láká Austrálie, která je pro nás exotická a velmi neobvyklá.

Je čas zimy, Vánoc, co se Vám na tomto období líbí, co podle Vás k Vánocům neodmyslitelně patří?

O Vánocích jsou k sobě lidé hodnější, ohleduplnější, snaží si udělat vzájemně radost. Nedovedu si je představit bez atmosféry očekávání, bez pohádek,

koled, stromečku, kapra.

Jakým dárkem by Vám udělali vaši blízcí největší radost? Jak jim vybíráte dárky?

Nemám žádné konkrétní přání, nechám se raději překvapit. Dárky vybírám podle zájmu svých přátel a snažím se těmi dárky udělat radost.

L. Stillerová, K. Soudková, IX. B

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Bramborový týden

„Koukám tak z okna na školní pozemek a vidím, jak kluci kopou brambory. A hned mě to napadlo!“ povídá mi paní učitelka Eva Martincová, když jsem za ní přišla posbírat informace o projektovém týdnu u třetáků. Celá tato akce nesla název Bramborový týden. Už z názvu vyplývá, že hlavním motivem se staly brambory. Každý den byl o bramborách, ale každý den se s nimi dělo něco jiného. Dny měly své průvodce, kteří dětem radili a pomáhali.

Pondělí neslo název Den objevů. Z třetáků se tak stali vědci s brýlemi a pláští. Zjišťovali, odkud k nám brambory byly dovezeny a kdo je pěstoval. V úkolech jim pomáhal pan doktor Ignác Kniha. Společně se dozvěděli mnoho nového. Nyní už vědí, že z brambor jíme pouze hlízy, plod je jedovatý a také znají celý název této plodiny - lilek brambor, ale i jiné zajímavé věci.

V úterý se všichni zabývali zvyky a jejich souvislostmi s bramborami. Vyhledávali básničky a přísloví, ale nejen to. Vydali se ven a jako za starých časů pekli brambory. Přehazovali si horký brambor z ruky do ruky a hráli spoustu dalších her. Tímto dnem je provázel pasáček Pepík.

Ve středu, v Den příběhů, přišla na návštěvu Stáňa Stránková. Naučila třetáky, jak se píše kniha, a spolu s ní si děti namáhaly své mozečky nad bramborovým hlavolamem. Stačí jen rozkrájet si bramboru na pár částí a zkuste ji zase složit zpět. Ale tím program dne zdaleka nekončil. Třetáci si také vyráběli svůj bramborový talisman, který jim pak zdobil lavici. A jak na něj? Nakrájejte si brambory na malé kousky a napíchejte je na špejli. Až vám brambory seschnou, vznikne vám krásný talisman pro štěstí, který mohli budoucí spisovatelé využít hned v další činnosti. Úkolem bylo vymyslet příběh o bramboře už s určeným začátkem a vložit do příběhu nachystaná slova. Vznikaly tak detektivky, humorné příběhy i pohádky.

Ve čtvrtek se vařilo. Samozřejmě z brambor. Nejprve si děti spolu s Hranolkou Sádličkovou a Škubánkou Másličkovou připomněly, jaká jídla můžeme uvařit z brambor. Práci jim usnadnilo hledání na internetu. No a na konec společně uvařily Malíkovský buřtguláš.

Pátek byl ve znamení umění. Tímto dnem je provázel malíř pan Štětečka, který jim vysvětlil, na co všechno se umění dělí. V hudebním odvětví se zpívaly písničky o bramborách a o pasáccích. Tanec nahradilo spíše sportování. Děti skákaly v pytlích a soutěžily. Ve výtvarném oboru třetáci zapouštěli barvy do škrobu, vyráběli bramborové korále a tiskátka.

Doufám, že jsem vám alespoň trošičku přiblížila program třetáků a že už víte, co znamená Bramborový týden. Myslím, že si všichni užili legrace, zábavy, ale také se určitě dozvěděli mnoho nového.

K. Soudková, IX. B

Bramborový týden píše . . .

V předešlém článku jsem psala o projektovém týdnu ve třetích třídách. V Bramborovém týdnu vzniklo mnoho krásných příběhů s různým zaměřením. Nabízím vám proto dvě díla, ve kterých měly děti použít daná slova. Posuďte sami, jak se jim to povedlo.

Použij slova: temný les, utržený knoflík, kulaté zrcátko, pestrobarevný motýl, nakousnutá brambora.

Maminka je odpoledne v práci a v bytě je ticho. Jako by tu nikdo nebyl. Ale přece je někdo doma. . .

A vtom se to stalo. Něco v kuchyni začalo šustit jako v temném lese. Jak to zašustilo, spadlo kulaté zrcátko, sjelo mi po košili a utrhlo mi knoflík. Knoflík spadl na zem a vtom vlétl do pokoje pestrobarevný motýl. Motýl letěl do kuchyně a já jsem šla za ním. Když motýl doletěl do kuchyně, sedl si na linku, kde byla nakousnutá brambora. Pak jsem si uvědomila, že nakousnutá brambora spadla z misky a to bylo to, co zašustilo. Maminka po chvílce přišla domů a já jsem jí všechno vyprávěla.

D. Raticová, III. B

Nejhezčí den v týdnu je sobota. Na sobotu si každý vždycky vymyslí něco hezkého a zajímavého. . .

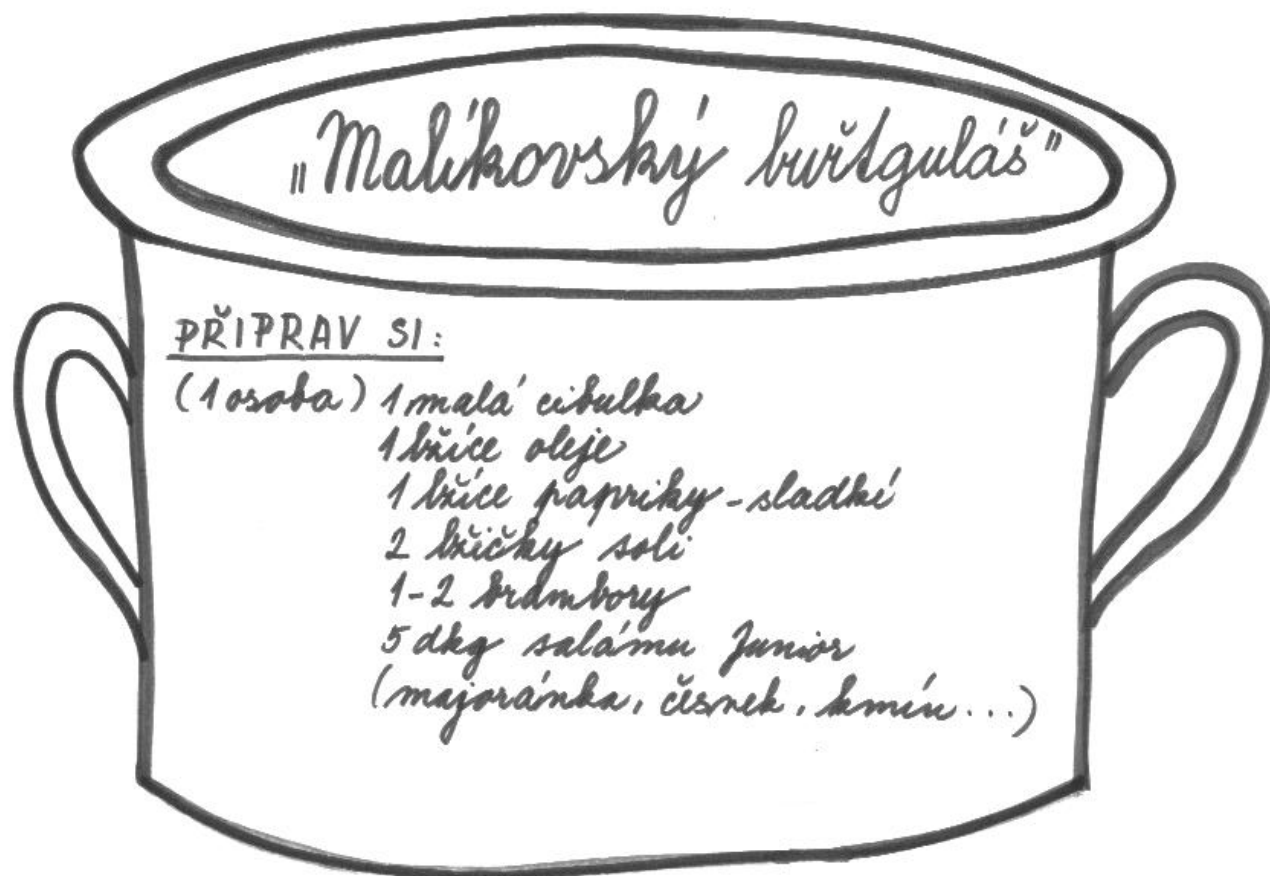
Třeba vloni mi někdo vyprávěl, že před několika lety, když jsem ještě nežila, byl u našeho domku temný les. Prý se o něm říkalo, že v něm straší. Když jsem tak jednou seděla doma a přemýšlela o tom, najednou se mi utrhla knoflík a zakutálel se. Když jsem pak hledala zakutálený knoflík, přiletěl ke mně pestrobarevný motýl a povídá lidským hlasem: „Je támhle v koutě.“ Zůstala jsem udiveně stát a zírat na něho. Když odletěl, podívala jsem se do kulatého zrcátka. Byla jsem úplně rudá. Když podruhé motýl proletěl okolo mě, řekla jsem mu, ať se skamarádíme. On souhlasil. Jak dořekl poslední slovo, tak se to stalo. Motýl se proměnil v krásnou paní. Pak jsme šli do našeho domku a ona mi líčila, jak se to stalo. Pak jsem jí dala bramboru a ona si jen kousla a nechala ji ležet na stole. Na stole byla nakousnutá brambora. Hned jsem si řekla, že z ní něco uvařím, ale paní mě zarazila,

mávla rukou a bylo to. Ona řekla, že půjde. Jak řekla, tak udělala. Pak jsem byla v domku sama a bylo mi smutno. Ale zato jsem měla dobrou bramborovou polévku.

K. Slezáková, III. B

Myslím, že se to všem třetákům moc povedlo. Určitě jim jejich příběhy daly hodně práce a úkolu se zhostili opravdu dobře. Doufám, že se jim tak povede i nadále.

K. Soudková, IX. B



Rozhodni se!

Život je jako cesta výtahem. S tímto závěrem jsme společně odcházeli z projektového dne. Ale jaký ten výtah je, to už záleží na každém z nás. A tak jsme všichni rozebírali, jaký výtah by měl být ten náš. Zní to jednoduše, ale chce to pořádně se zamyslet!

Když se řekne slovo výtah, každému z nás se pravděpodobně vybaví cesta nahoru a dolů. A stejně tomu je i v našem životě. Chvilí jsme veselí, vše se nám daří a my pomalými, lahodnými doušky vychutnáváme tu slast šťastného života. Ale vše netrvá věčně! Oproti tomu přijde na řadu cesta zase pěkně dolů. Ta už není tak příjemná. Většinou se nám nic nedaří, nic nevychází a život nám připadá nanic. Ale proč? Kdo si položí tuto otázku a chvíli se zamyslí, určitě nalezne odpověď. Něco se zvrtilo. Ale nebude to vina toho štěstí, co sedne i na vola, ale bude to zádrhel někde v nás! Proto to chce

řešit problémy hned a ne se řídit dolů. Ten, kdo si říká, ještě počkám, jedna čtyřka (nebo jakýkoli problém) nic neznamená, ten si jistě natluče. Vím, není snadné říci stop a náš výtah – život jen tak zastavit, ale výsledek rychlého a rozumného řešení bude většinou kladný. Problémy chtějí zprovodit ze světa hned, jak se objeví. Některé nepůjdou jen tak lehce, ale pokud se do toho opravdu vrhnete nebo vyhledáte spolehlivou pomoc, je pravděpodobné, že váš výtah už nebude klesat. Právě naopak. Jestliže se naučíte správnému postupu při řešení problémů a nesnází, cesta výtahem – životem se stane bezpečnější. Není vyloučeno, že váš poklidný život se změní v pád, ale naučíme-li se problémům alespoň trochu předcházet, zmírníme riziko úrazu. Pro příklad vezměme školu. Žák, který se poctivě připravuje na hodiny, má svůj výtah většinou pod kontrolou. Zato někteří lenoši se na vše „vybodnou“ a pak se diví, za co jen tu špatnou známku dostali. A tak je to skoro se vším. Víte-li, že pro danou věc jste udělali maximum, na cestě výtahem to bude pravděpodobně znát. Vyveze vás buď nahoru, nebo si udržíte stálou pozici. A selžou-li všechny vaše přípravy a řešení, určitě se najde někdo, kdo vám dokáže poradit nebo pomoci.

My z IX.B už víme, jak zklidnit nebezpečnou jízdu, a mnozí z nás si svůj výtah bedlivě hlídají. Stačí se „jen“ správně rozhodnout.

K. Soudková, IX. B

Spolu to dokážeme - Horní Bradlo

Právě přijíždíme do Horního Bradla, kde budeme dnes a zítra poznávat sami sebe, ale i naše spolužáky. Všichni už se také těšíme, jak bude vypadat náš penzion, jaké budou pokoje a hlavně na „noční spánek“. (A také jsme rádi, že se nemusíme učit.)

Opakovaly jsme si s kamarádkami, kdo s kým bude spát. Nejdříve jsme se ubytovali a potom jsme šli do jídelny domluvit se s našimi učitelkami na tom, co budeme dělat.

Zahráli jsme si hru na hřišti. Při ní byla naše třída rozdělena na dvě poloviny a každá skupina si musela celá stoupnout na lavičku. Na té jsme se měli rovnat podle velikosti, stáří, délky vlasů atd. Za každého člověka, který spadl na zem nebo stál na špatném místě, byl jeden trestný bod.

Na zpáteční cestě jsme si s druhou skupinou sdělovali zážitky. Po převlečení jsme v jídelně hledali své Dušíky a dále venku zjišťovali, jestli jsme Otevření nebo Uzavření, kreslili Obraz svého já a mezi těmito hrami byl i Skorolaufer. Zmatené děti, které hledaly písmena, ze kterých se měla skládat slova, pobíhaly všude, ale ne tam, kde měly. Jako například Lucka. Té se vždy, když někde jsme, něco přihodí. V Horním Bradle se zabořila do velké smradlavé hromady hnoje. Zabořily se jí tam boty, a proto šla zpět v ponožkách a boty nesla v ruce.

Elánu jsme měli naštěstí všichni dost, ale i tak to byla docela náročná hra. Pro někoho na výdrž a pro někoho na myšlení. Energii, kterou jsme ve hře ponechali, nám opět vrátila vynikající večere, ze které se nám dělaly boule za ušima.

Jenom si nemyslete, večer, když jsme si sedli všichni do kroužku, jsme se také nasmáli. Až nám knoflíky u kalhot popraskaly.

Samozřejmě jsme si poté zahráli spoustu dalších her, například hru na pravdu. Pak jsme šli spát. Ale nebyl by to výukový seminář, kdyby alespoň někdo nezazlobil. Tentokrát to ale nebyly klučičí, nýbrž snad všechny holčičí pokoje. Ale jeden pokoj přeci jen převládal.

Elixíru čilosti jsme měli na druhý den plný pohár. Odpoledne nám s další dávkou her rychle uteklo a cestou zpět jsme si v autobuse zpívali veselé písničky. Když jsme sem jeli, mysleli jsme si, že to bude alespoň odpočinek od školy a přemýšlení, ale to jsme se velice mýlili.

Tereza Jarošová, Radka Paulusová, VIII. B

Seznamovací škola v přírodě

Každý začátek je těžký. To se nevyhnulo ani nám, dětem ze VI. B. Nový školní rok nám přinesl nové učitele, nové předměty a také více učení. Abychom se s tímto lépe vyrovnali, odjeli jsme hned v září na týdenní školu v přírodě. Školu v přírodě nám naši učitelé zorganizovali prý proto, abychom se navzájem poznali nejenom s nimi, ale především sami se sebou. A to se jim opravdu podařilo. Například jsme ve dvojicích vyráběli draka. Nebo jsme vyplnili dotazník o sobě, ten jsme dali kamarádovi, který si ho přečetl a potom musel odpovídat na otázky stejně tak, jak byly vyplněny v dotazníku. Učili jsme se pomocí her pomáhat jeden druhému. Pozorovali jsme nádhernou podzimní krkonošskou přírodu. Užili jsme si spoustu legrace.

Šípková Martina VI. B

Škola v přírodě

Vítkovice 2001 - VI. A

Zápisy občas humorné - vybráno ze žákovských deníčků

Před námi se objevila krásná horská chatička.

Cestou jsme kus cesty chodili z kopce do kopce.

Na pokoji jsem s Ivkou, Míšou, Simčou a se mnou.

Dopoledne jsme koulely sudy po sjezdovce.

Polední klid byl ukončen cestou na Bzenecko.

Ušli jsme náročný terén a cestou potkali asi mrtvou zmiji.

Čekání na večeři bylo předlouhé, málem jsem to nevydržel.
Co bylo k večeři, nevím, ale zjistím to.
Byly blbouny – obrovské knedlíky.
Po zklidnění jsme šli do hajan.
Vstali jsme a šli na chleba s paštikou.
Sešli jsme se, abychom ušli sedm kilometrů.
Šli jsme žlutou cestou na Rezek (u některých řízek).
Potom jsme šli na túru do hračkárny.
V obchůdku jsem utratil část svého jmění.
K obědu bylo knedlo-zelo-vepř.
Šití maňásčího tělíčka nebylo zábavné, ale dopadlo to výborně.
Když každý začal vyrábět, nikdo nevěděl, co to bude.
Maňasci už klidně leží a my za chvíli budeme spát.
Většina hrála hru, ale já vedle v pokoji zadržoval krev.
Ted' píšeme do vás, deníčku!
Šli jsme ke koním, viděli jsme však kozy.
Potkali jsme muchomůrky, hořce a oplocené mraveniště.
Po poledním klidu jsme oživovali lesní suroviny.
Mé strašidýlečko se jmenuje Kančí víla.
Bulisák podhořenní pomáhá zbloudilým dětským hláskům.
Také jsme měřily vzduch.
A zase výlet.
Malý oběd s sebou nám dal tem hodný pán z penzionu.
Výlet se mi líbil díky šumícím potokům.
Když jsme vyšlapali kopec, dostali jsme dobrou náladu.
Chleba se sýrem krávou jsem dala klukům.
Zkoušeli jsme pokusy s elektrickým plotem.
Z ohrady pro ovce jsme byli prostě unešeni.
Díky paní učitelce jsem poprvé v životě viděla živé brusinky.
Na tento výlet jsem šla s hrůzou, a vrátila se s radostí, byl moc fajn.
Dost mě bolely podrážky.
Ono to bylo všecko vlastně pořád dobré.
Námi vyrobený drak vypadal jak značkový.
Brzy v pátek jsme se dobalili.
Vůbec, ale vůbec se mi nechce odjet!

Projektový den „Voda“

Je středa ráno, avšak není jen tak ledajaká. Máme totiž projektový den. A tak se asi všichni do školy moc těšíme. Co budeme dělat? To byla otázka, kterou jsme si také kladli. Nejprve jsme se zaposlouchali do tónů písniček s

námětem voda. Pak jsme si připomněli, jak ji využíváme a jaké jsou její klady, zápory, ale i zdroje. Na chvíli jsme se také ocitli „v divadle“ a sledovali paní učitelku předvádějící fyzikální pokusy s vodou (o jednom z nich se dozvíte více v klubu Mladých Debrujarů). Voda má tři skupenství, to už víme dlouho, ale přece jen opakování je matka moudrosti. A tak jsme zařazovali, kam patří rampouch, rosa anebo pára. Pokud si prohlédnete nástěnnou plochu v naší třídě, přesvědčíte se sami, že nejvíce nám toho zanechalo kreslení abstraktních obrázků s námětem déšť, vánice, rosa, mráz... . Jací živočichové žijí ve vodě nebo jejím okolí, jaké jsou vodní rostliny, jaké existují vodní stavby, které zeměpisné pojmy souvisejí s vodou? A mnoho dalších odpovědí na tyto otázky najdete ve třídě osmé B.

Veronika Šustrová, VIII. B

Debrujáři

Co budeme vyrábět nyní? Tak na to jsme se tentokrát ptaly i my samy sebe. Napadlo nás, že spojíme příjemné s užitečným a dáme vám recept na výrobu „potápěče“, který byl součástí projektového dne osmých tříd s názvem „Voda“.

Návod na superhračku

- „potápěče“

Je to úplně jednoduché. Do plastové láhve napustíme až po okraj vodu, úzkou skleněnou lékovku (kapátko) naplníme trochu vodou. Šikovně ji otočíme směrem dnem nahoru a dáme ji do láhve. Pozor! Voda nesmí ze zkumavky uniknout, vzduch také ne. Musíme je dát v takovém poměru, aby zkumavka plavala. Poté zašroubujeme láhev a prsty ji stlačíme.

Co bude dělat náš potápěč? To je soutěžní otázka, výherce dostane příští Malíček zdarma! Tak s chutí do vyrábění! Soutěže se nesmí zúčastnit žáci osmých tříd. A vy, kteří chcete Malíček zdarma, pište své odpovědi se jménem a třídou a noste je do 8. B – obálky s jezečkem.

Naše heslo zní: Debrujár si ví vždy rady!

Jana Machová a Veronika Šustrová, VIII. B



Co se nám povedlo

Běh 17. listopadu

- 1. místo - Martin Pokorný III. B
- 1. místo - Kateřina Bečevová V. A
- 2. místo - Nikola Hrousková III. A

Plavecká soutěž chrudimských škol 6-ti členných družstev

- | | |
|---|--|
| 1. místo - Nikola Tajslerová, III. A
Adéla Marousková, III. B
Eliška Tichá, III. B
Alžběta Šmítková, III. B
Daniela Raticová, III. B | 2. místo - Michala Vykydalová, V. A
Romana Severýnová, V. A
Klára Šiklová, V. A
Lucie Burešová, V. B
Lenka Kačerská, V. B
Eva Chadimová, V. B |
| 1. místo - Marian Dobrovolný, III. A
Lukáš Kratochvíl, III. A
Martin Truneček, III. A
Sebastian Marek, III. A
Martin Lebduška, III. A
Jiří Dynák, III. A | 3. místo - Martina Šípková, VI. B
Iveta Daleká, VI. A
Aneta Raticová, VII. B
Michala Sádecká, VII. B
Šárka Beranová, VII. B
Tereza Bajerová, VII. A |
| 1. místo - Pavel Hromádko, IV. A
Dan Čermák, IV. B
Michael Dobrovolný, V. B
Jan Haltuch, V. B
Lukáš Kvapil, V. A
Martin Vápeník, V. A | |

Plavecká soutěž měst

Město Chrudim získalo celkově 5. místo (2 větší školy 58 plavců).

Nejvyšší počet bodů 25 za svůj výkon dostali :

- | | |
|--------------------------|--------------------------|
| Romana Severýnová, V. A | Lenka Kežmarská, V. B |
| Michala Vykydalová, V. A | Martina Šípková, VI. B |
| Aneta Raticová, VII. B | Lucie Forštová, VIII. B |
| Michala Sádecká, VII. B | Pavlaína Venclová, II. A |
| Dan Čermák, IV. B | Tomáš Forman, II. A |
| Michael Dobrovolný, V. B | |

Výsledky školního kola v šachách

- | | | | |
|-----------|---------------------|------------|-------------------------|
| I. stupeň | 1. Jan Krys, V. B | II. stupeň | 1. Jan Salamon VIII. A |
| | 2. Karel Culek V. B | | 2. Pavel Plíhal VIII. A |
| | 3. Jan Pudil V. A | | 3. Jan Gregor IX. B |

Byli jako my...

určitě vás už někdy někdo napálil na apríl a jestli ne, tak o to raději byste si měli přečíst náš článek. Tentokrát jsme se šli zeptat paní učitelky MIROSLAVY HŘEBENOVÉ, která učí na druhém stupni. A ta nám vyprávěla, jak v tento den dopadla. Tak neváhejte a s chutí do toho.

Stalo se to na vysoké škole při studiu. Byl apríl a moje spolužačka mi řekla, že mě volal pan docent. Tak jsem šla za ním, zaklepala na dveře a slyšela jsem, jak někdo říká: „Dále.“ Vešla jsem dovnitř a tam sedělo sedm nebo osm pánů. Postavila jsem se ke dveřím a všichni jsme se na sebe navzájem dívali. Byla to chvílička, než se pan docent zeptal, co si přeji, ale mně to přišlo jako celá věčnost. Pravila jsem, že mi spolužačka řekla, že mě volal. On se divil, že o ničem neví. Podíval se do kalendáře a naznačoval mi, že je apríl. Panu docentovi to došlo dříve než mně. Zrudla jsem a odešla. Spolužačka se mezitím schovala a koukala se, jak budu reagovat. Nakonec jsme to šly oslavit do cukrárny.

Radka Paulusová, Tereza Jarošová, VIII.B

Vánoce, Vánoce přicházejí jak slaví Vánoce v Americe

Prosinec je tady a Vánoce už ťukají na vrátka. Jistě se těšíte na spousty dárků pod stromečkem. Stejně jako děti v USA. A jaké ony mají Vánoce? Tak to si přečtěte v našem článku. Toto vše mi vyprávěla kamarádka, která žije v Americe.

Pro Američany jsou Vánoce největším a nejdůležitějším svátkem v roce. Tento svátek mají 25. prosince. Nejdůležitější je oslava narození Ježíše Krista. Navíc je to oslava rodiny a legrace. To je zvláště důležité pro všechny děti. Každým rokem lidé zdobí domy zevnitř i zvenku vánočními ozdobami, barevným osvětlením, sádrovými anděly, hvězdami, věnci a někdy také cukrovými holemi. Ve školách se sejdou příbuzní a Santa Claus mluví s dětmi. Dny před Vánocemi lidé nechodí do zaměstnání, pouze zaměstnanci obchodních center a domů musí do práce. Tyto dny totiž chodí lidé hodně nakupovat vánoční dárky. Obvykle také kupují mnoho vánočních stromků pro výzdobu svých zahrad a domů. Pečou vánoční koláčky, různé cukrovinky a kupují sladkosti. Děti mají ve školách připravené vystoupení pro své rodiče a příbuzné. Ve městě je také plno představení, jako třeba balet a zpěv koled. Lidé posílají vánoční pohledy, takže i poštáci mají co dělat. Večer před Štědrým dnem děti donesou před dům koláčky pro Santa Clause a mléko pro soby. K večeři si místo kapra snědí radši krocana a hovězí pečení

s bramborami a zeleninou. Po večeři děti pověsí na krb punčochy, aby jim Santa Claus měl kam dát nadílku. Když děti spí, tak Santa Claus přijíždí na svých saních, ve kterých jsou zapřažení sobi. S pytlím plným dárků se protáhne komínem a naplní punčochy hračkami. Ani pod vánoční stromeček nezapomene dát zabalené dárky. Ráno se všichni probudí do vánočního dne. Děti ihned nahlédnou do punčoch a pod stromeček. Když zjistí, že tam jsou dárky, tak utíkají pro rodiče a potom všichni zpívají koledy a rozbalují dárky.

Michaela Jirovská, VI. A

Vánoční kouzlení

Jistě jste už přemýšleli o tom, jak by měla vypadat vaše vysněná země. O to jsme se pokusili i my, snílci ze 6.B. Věnovali jsme se vymýšlení zemí, ve kterých bychom chtěli žít. Chcete vědět, jak to dopadlo? Tak neváhejte a přečtěte si tyto následující ukázky.

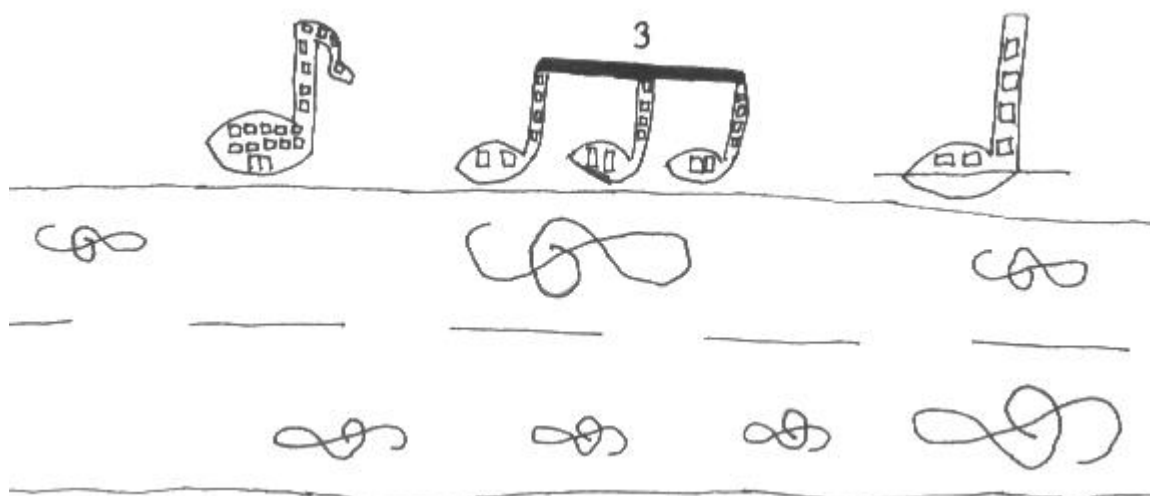
Ráj zvířátek

Byl jeden Ráj zvířátek. Celému Ráji vládl král s královnou. Král byl pejsek a královna kočka. Oba byli velmi hodní. Žila tam všechna zvířata. Zvířátka byla spokojená a velmi milá. Ráj byl hezký a barevný. Zvířátka se měla náramně dobře. Žádný člověk jim neublížoval. Žili tam i lidé, ale ti lidé byli hodní a věděli, a také se podle toho chovali, že každý život má stejnou cenu a že všichni jsou si rovni. V tom ráji byly vily, které měly velké zahrady plné květín. Obchody tam měly skoro všechny potřeby pro chovatele. Bylo to tam tak zařízeno, že v každé vile bydleli zvířata a lidé. Když měla nějaká zvířátka ráda sníh, tak jim na zahradě sněžilo, a opačně. Krásně to tam vonělo kvetoucími květinami. Byl to prostě nejkrásnější Ráj na světě.

Nikol Štorková, VI. B

Říše hudby

Bylo nebylo. Za devatero horami, devatero řekami a devatero galaxiemi byla Říše hudby. Domy tam vypadaly jako noty, řeky jako notová osnova a auta jako notové klíče. Lidé se domlouvali tóny. Všichni hráli na nějaký hudební nástroj nebo alespoň zpívali. Pořád tam byly slyšet tóny měkké, pěkné a ohebné, ale někdy také ošklivé a tvrdé. A jestlipak víte, kdo je vydával? No přece zlá banda rockerů, kterou policisté chytají už mnoho let. Chytají je asi takhle: když někoho z nich uslyší, přezpívají ho pěknou hudbou a on se jim vzdá. Po Říši hudby se line tolik pěkných tónů. No taky, aby ne!



Vždyť Ňotánků je již přes milión. Představte si tu krásu, když začnou hrát všichni dohromady. Je z toho úplná symfonie. Každý člověk hraje jiný tón. Když hraje dlouhý tón, tak má vlasy dlouhé. A když hraje krátký tón, tak má vlasy krátké. Všem se ve své zemi líbí. Tak tam šťastně žijí až dodnes.

Ondřej Tefr, VI. B

Země fotbalu

Za padesáti horami a šedesáti řekami je země, kde žijí obyvatelé váhavci. Místo nohou mají fotbalové míče. Místo škol všude stojí fotbalová hřiště. Každé ráno v devět hodin se všichni malí váhavci dokutálejí na hřiště. Tady si hrají do dvanácti hodin, pak se přikutálí velký jídelní míč a nabízí jim fotbalová jídla: čokoládové kopačky se šlehačkovými tkaničkami, zapečené jablečné tričko s piškoty, kokosové chrániče máčené v karamelu. K pití se podává ochucené mléko z mléčné dráhy. Po sladkém obědě se váhavci rozmýšlejí, na které další hřiště si půjdou zahrát. A protože to jsou váhavci, nemůžou se dlouho rozhodnout. Až se najednou setmí a oni se odkutálejí do svých kulatých domků.

Martin Štolpa, VI. B

VÁNOČNÍ SNĚNÍ

Také rádi sníte? Určitě ano. A Vánoce, ty jsou na snění jako stvořené. Stačí zavřít oči a představit si třeba obrázky Josefa Lady.

„A děti se vrátily zpátky k mamince a tatínkovi a vodník nadále spokojeně vysedával na své vrbě,“ dovyprávěla babička. Ten Lada stejně ale dobře píše, říkám si. I když jsem na pohádky už stará, stejně si některé ráda vyslechnu. „Tak šup do postele. Zítra je Štědrý večer, tak aby ses nám dobře vyspinkala,“ dodává babička. Lehnu si tedy do postele a usínám...

„Kde jsem se to ocitla? A co to mám na sobě? Sukně se zástěrou, to není můj styl!“ Rozhlížím se kolem sebe. V dálce vidím postavu. Rozběhnu

se k ní. „Pane, prosím vás, kde to jsem?“ Neznámá osoba se otočí. Leknu se. „Nejste vy náhodou vodník?“ ptám se. „A co sis, děvčico, myslela, že sněhulák? směje se. „Ale vy jste hodný vodník, že? Snad netopíte lidi a nestrádáte si jejich dušičky pod pokličky?“ „To víš, že ne! Jen tu vysedávám u vrby a bafám ze své fajfky. Všichni lidé z okolí mě tu znají a nebojí se mě!“ Oddychla jsem si. „To byste mi mohl poradit, jestli v tamhle té chaloupce bydlí hodní lidé, u kterých bych se mohla ohřát?“ „Ale jistě, že jsou hodní. Už jsou staří a mají v sobě plno lásky.“ „Tak děkuji,“ loučím se a rozběhnu se k chaloupce, jelikož mi začíná mrznout nos a uši. Z nebe na mě dopadají bílá peříčka. Sníh je křehký a snadno se v něm propadám. Doběhnu k chaloupce. Je celá ze dřeva, má zděný komín, ze kterého stoupá kouř. Celé stavení je pokryto bílou peřinou. Buším na dveře. Otevírá mi starší muž. Zve mě dál. Překročím práh a zůstávám udivena stát. Z pece se line vůně právě upečeného chleba. Ve světnici stojí jen postel s velkou peřinou z husího peří a stůl, na kterém se vyjímá vánoční stromček. Stromček je chudě ozdoben. Jen nakrájené jablíčko, prosté ozdoby ze slámy a pár oříšků. Posadím se na židli a paní mi přináší v hliněném džbánu teplý čaj. Pán nese v náručí dřevo, aby přitopil a mně bylo teplíčko. Zívám. Z toho tepla jsem ospalá. Domácí mi nabídnou, abych si lehla do postele. Poslechnu je a zalézám pod velikou teplou duchnu. Ptám se na zříceninu hradu, kterou jsem zahlédla na kopci nad lesem. Pán se dá do vyprávění: „Po mnoho let v těchto lesích žijí divoženky. Jsou to velice zlé ženy. Nejdříve tě očarují svým tancem a potom tě uhranou. Už sto let se nikdo neodvážil překročit práh té zříceniny.“ „Hm,“ říkám si, „to je zajímavé.“ Pomalu se mi zavírají oči a ...

„No tak vstávej, ty lenochu. To chceš zaspát snídani!“ volá babička z kuchyně. Pomalu se zvednu a pokouším si vzpomenout na sen. Nedaří se mi to. Chci odejít. Něco jsem shodila. Otočím se a vidím knížku od Josefa Lady. Je v ní přesně ten obrázek, o kterém se mi zdálo. Vše si vybavuji. Byl to pro mě velký zážitek, i když jen ve snu.

Tereza Zitová (práce z VIII. ročníku)

Právě sáňkuji na kopci za městem. Závodím s ostatními, kdo bude dřív dole. Vedu, ale najednou si všimnu, jak ze země přede mnou kouká pařez a ...tma. Ležím na zemi. Asi jsem se zbláznil. Okolo mě stojí děti ve starém oblečení a beranicích, jako vystřižení z obrázků Josefa Lady. Bolí mě hlava, a tak s nimi jdu přes zasněžený kopec do vesnice. Tam mi snad dají alespoň aspirin. Když se přede mnou vesnice objeví, zůstávám stát s ústy dokořán.

Malé domečky se choulí k sobě okolo návsi. Z blízkého kopce na ně shlíží malý kostelík. Napravo ode mě leží zamrzlý rybník, na kterém dovádějí děti. Malí, velcí, kluci i dívky se tu klouzají a různě si hrají. Jako ve snu scházím z kopce do vesnice. Chci si ty domečky lépe prohlédnout. Na bolest hlavy jsem úplně zapomněl. Náves je jiná, než jak ji znám. Žádné vyasfaltované prostranství, ale neporušená sněhová plocha, po které se vine vyšlapaná cestička. Tu mou pozornost upoutá chaloupka nalevo. Je celá dřevěná a dívá se na svět pouze jedním malým okénkem. Pokrývá ji dřevěná

střecha, jak vidím na místě, kde je odhrnuta sněhová peřina. Přecházím na druhou stranu návsi k domu s červenou omítkou. Tady bydlí asi nejbohatší rodina z vesnice. Nejspíš rychtář. Chci jít dál prohlédnout si další domy, ale už se začíná šerit a já pozoruji, jak se v chalupách rozsvěcují okna. U roubené chaloupky stojí ponocný a vytrubuje koledy. Za ním se třese zimou jeho žena s velkou nůší na zádech. Tu se okolo začínají trousit další děti. Nakukují do rozsvícených oken. Jdu okolo skupiny starých stromů přímo k nim. Dozvídám se, že jsou tak chudí, že nemají ani na stromeček. K zemi se začínají snášet hebké vločky sněhu. Chci si prohlédnout kostel. Odsud vidím jenom věžičku. Ostatní zakrývají stromy. Vine se k němu klikatá cestička.

Tu se mi zamlžuje zrak a je mi zima. Rozkukávám se. Poznávám své kamarády. Stojí okolo mě a prohlížejí si rozbité sáňky a taky mě, jako bych spadl z měsíce. „Jak se ti spalo?“ posmívají se mi. „Ležíš tu skoro čtvrt hodiny.“ Přemýšlím o té vesnici, ale asi se mi jenom zdála.

Michal Tůma, (práce z VIII. ročníku)

Recepty pro milovníky dobrot

NA VÁNOCE

Na Vánoce zvonky zvoní
a v kuchyni to moc voní.
Mamka peče cukroví.
Kam ho schová? Nepoví.

Káťa Šustrová, III. B



Milé děti a rodiče, jistě jste si napsali Ježíškovi o nějaké ty dárky a s napětím očekáváte Štědrý den. Hlavně menší děti. Čas vám jistě uteče, když pečete cukroví. Někdo dělá komíníčky, někdo zase plněné rohlíčky a jiní třeba nepečené tyčinky z kokosu. Existuje spousta dobrého cukroví. Pro mnoho dětí se blíží Vánoce, když okusí první čokoládu z adventního kalendáře. Také po Vánocích jistě nejen děti vzpomínají na tajné výpravy za cukrovím. A proto jsme se tentokrát podívali na mlsné jazýčky právě redaktorům našeho dlouho očekávaného časopisu Malíček. Právě Vánoce rozsvítí oči miliónům dětí. Toto vydání se liší od ostatních tím, že někteří z redaktorů vás seznámí se svými nejoblíbenějšími recepty.

Pařížské rohlíčky od Katky Soudkové

NA PŘÍPRAVU POTŘEBUJEME:

20 dkg mletých ořechů, 15 dkg mletého cukru, 1 celé vejce a 1 žloutek

Zpracujeme v misce a necháme chvíli zavlhnout. Rohlíčky při vyvalování posypáváme mletým cukrem. Na vál si bokem prosijeme sítkem jemnou vrstvu cukru, vezmeme kousek hmoty ve velikosti většího vlašského ořechu, obalíme v cukru a vyválíme hada v průměru malíčku. Nakrájíme na stejně velké kousky podle šablony 6 cm. Narovnáme na plech, vyložený pečicím papírem, a jen mírně zahneme. Pečeme v mírně vyhřáté troubě asi 12 minut. Hlídat! Rohlíčky naskočí a trochu se rozjedou, jak začnou spodem růžovět, ihned vyndat. Když začnou víc hnědnout, okamžitě je sesypte na stůl.

Zdobení

Na rohlíčky nastříkáme hodně krému a po ztuhnutí máčíme v čokoládě. Krém můžeme použít normální nebo pařížský.

Pařížský krém

V kastrůlku promícháme 12 dkg cukru krupice a 3 lžíce kakaa. Postupně vmícháme po částech čtvrt litru šlehačky a vaříme asi čtvrt hodiny na mírném ohni. Necháme vychladnout. Utřeme 1 až 1½ másla a po částech zašleháme prochladlou šlehačku.

Čokoláda

3 – 5 dkg 100% tuku IVA, 11/2 – 2 čokolády na vaření. Rozpustíme na mírně prohřáté plotně nebo ve vodní lázni, nesmíme přehřát, tuhne a hořkne. Rohlíčky se ztuhlým krémem máčíme a dáme na plech ztuhnout.

Myslivecké knoflíky od Veroniky Šustrové

NA PŘÍPRAVU POTŘEBUJEME:

25 dkg hladké mouky, 14 dkg másla, 8 dkg cukru, 3 žloutky

Ze všech ingrediencí se udělá těsto, ze kterého se vykrajují malá silná kolečka, navrch se nandá nádivka, na ni se dá oříšek a peče se.

Nádivka

3 bílky, 20 dkg ořechů a 20 dkg cukru.

Bílky ušleháme a přidáme rozemleté ořechy. Nezapomeňte si nechat i ořechy na ozdobení.

Nepečené tatrunkové kuličky od Martiny Šípkové

NA PŘÍPRAVU POTŘEBUJEME:

20 dkg másla, 20 dkg prášk. cukru, 10 dkg kokosové moučky, 3 tatranky, 4 dkg kakaa, kokosová moučka na obalení

Příprava

utřeme máslo s cukrem, přidáme kokosovou moučku, rozstrouháme tatranky a přisypeme kakao. Spojíme a tvoříme kuličky, které obalujeme v kokosové moučce.

Škebličky od Anety Tiché

NA PŘÍPRAVU POTŘEBUJEME:

25 – 30 dkg hladké mouky, 25 dkg hery, 2 vejce, 4 lžíce vody

Postup

těsto necháme přes noc odpočinout. Vykrajujeme kolečka, naplníme je a přehneme – rohy prsty přimáčkeme.

Náplň

25 dkg oříšků, 5 dkg másla, 10 dkg cukru, 1 celé vejce, 1 žloutek.

Dáme na plech a pečeme. Hotové obalujeme v cukru.

Na závěr mi dovolu, abych Vám doporučila svůj nejoblíbenější recept –

Kokosové tyčinky

Smícháme 25 dkg kokosové moučky, 1 malé slazené kondenzované mléko SALKO a 15 dkg moučkového cukru. Směs dáme do ledničky ztuhnout. Na vál si připravíme moučkový cukr s trochou maizeny a na lehce posypaném vále z této směsi vyvalujeme tyčinky. Vyválené dáme opět do ledničky ztuhnout. Úplně hotové můžeme postříkat čokoládou nebo v čokoládě namočit konce.

Přejeme Vám, aby se Vám žádné cukroví nepřipálilo a všem naše - vaše výrobky chutnaly.

Jana Strašková, VI.A

Nejedno překvapení

Čas utíká jak voda a my pro vás máme opět připravenou naši rubriku o veselých příbězích zvířátek. Mnoho z vás má doma pejska, ale určitě nezlíbí tak jako psík paní učitelky Dytrtové. Přečtete si sami, jaké příhody zažívají u nich doma už dva roky se svým čtyřnohým miláčkem.



Zdání klame

Jednoho dne nám byl přivezen. Nebyl objednáán, ale při pohledu na toho živého plyšáčka jsme nedokázali říci ne. Tak byl ten psí kluk náš. Dostal jméno Hugo. Otec Zoro, matka Tula. Už ta jména nás snad měla varovat. Jedni ho obdivovali, druzí nás strašili a dávali v té době už marné rady. Bígla do bytu, to nevydržíte. Zpočátku jsme si mysleli, že se přizpůsobí. Loužičky, roztrhané věci – to bylo na denním pořádku. Stačilo, když se podíval svýma podmalovanýma očima, a my jsme odpouštěli. Pedagogické zásady šly stranou. Kdo se přizpůsoboval, to jsme byli spíš my. Plyšáček se rychle měnil v plyšáka. Jeho velký apetit ho tvaroval před očima. Co bylo horší, stával se z něho superničitel. Packy se zvětšovaly, zuby též. Denně docházelo k bojům o první místo ve smečce. Mladík začal škodit i v zahradě. Ze dveří vylétl jak raketa a domů se nevracel, volání zásadně neslyšel. Výsměšně si říkal: „Mě teda nechytíte!“ Dalším kritickým momentem byly a jsou návštěvy u zvěrolékaře. Svým dvounohým rozumí velice dobře, ale poslouchat je nebude, jedině snad za kus žrádla. Co umí výborně, to je loudění, hádání se a vyhrožování po psím způsobu.

Za svůj dvouletý život si vykoledoval zákaz chození do zahrady a vycházky zásadně na vodítku. Mnohokrát totiž páníčkům zdrhnul. Největší průšvih měl o loňských Vánocích, kdy ho mladší páníčka vzala na výlet vlakem do Vrbatova Kostelce. Byl krásný den, a tak ho litovali, že je na vodítku. Přišla chvíle svobody. Toho však nezřízený útěkář využil a zmizel



jako blesk za nejbližším kopcem. Dva průvodci běhali, volali, sípali a kašlali. Pes ale kašlal na ně. Objevil partičku srnek a s těmi si užil odpoledne dle svých představ. Nahánění psa trvalo tři hodiny. Nakonec byl polapen s pomocí džípu a psího kolegy. Dostal nářez, ale vypadal vítězně na rozdíl od zničených páníčků. Od té doby, když zlobí, říkáme mu, že ho dovezeme do „Vrbaťáku“. Ale hledat nebudeme! Hodí po nás očkem a v psím duchu si řekne: „Vy kecáte!“ Má pravdu.

A jací jsou bígloué?

Tento psík je spíše menší postavy. Má delší uši a krátkou srst. Původně byl v Anglii využíván k štvání zajců a králíků. Má velmi dobrou povahu, je to čilý, šťastně vyhlížeující pes, ale bývá také tvrdohlavý a potřebuje pevnou ruku. Bígl znamená ve francouzštině „otevřené hrdlo“.

A. Tichá, K. Emrová, VIII. B

ŠPRÝMY S RÝMY

Ahoj básníci, tak jak se vám líbilo první vydání této rubriky? Že vám přišlo jednoduché? Tak to se dá snadno změnit. Minulá básničková doplňovačka byla jen na uvítanou na zahřátí. Nyní už to nebude tak snadné. Budete muset trošičku zapřemýšlet, ale doufám, že vás to neodradí. Zatím jste mi básničky moc neposílali, tak že to zase zbylo na mně, ale doufám, že se polepšíte a svá díla mi brzo předáte. V tomto čísle ještě zůstaneme u Jiřího Žáčka a jeho básniček a bude toho na doplňování trochu víc než minule.

TAK, ALE TEĎ UŽ HURÁ DO ÚKOLŮ!

JIŘÍ ŽÁČEK

Každý mluví tak, jak umí

Každý mluví tak, jak mluví,
když se pustí do řečí –
žluva mluví řečí,
prase řečí

Každý mluví, jak ho těší,
jak se komu uráčí –
blecha mluví řečí,
tučňák řečí

Každý mluví tak, jak musí,
jak mu jazyk dovolí –
husa mluví řečí,
buvol řečí

Každý mluví tak, jak umí,
jak se učil odmala –
hlavně když se
člověk, pes i!

KATEŘINA SOUDKOVÁ

Večer u rybníka

Už se smráká, voda láká.
Žabičky už lezou ven,
jdou se koupat s večerem.
Pozdrav nejdřív zakvákají,
pak do vody naskákají.
Čistota už pomíjí,
a tak se teď umyjí.
Žbluňky, hop a skok,
pojdte s námi, strejdo mlok.
Pořádně si pohrajeme,
pak rybníku zapějeme.
Rákosí si pěkně šumí,
žabky dobře zpívat umí.
Strejda mlok si zažbluňká,
my jsme rybník, ne tůňka.
A jak padne desátá,
nikdo nikam nechvátá,
všichni pěkně potichu,
zalezou si do pelechu.
Krásné sny tam mívají,
slyšíte, jak chrupají?

Správné odpovědi z minulého čísla: hrají, nadělí, ránu, máš, kluku, svez, námořníka, znám.

K. Soudková, IX. B

BYLA JSEM PŘI TOM ...

ZLATÝ OŘÍŠEK 2001

Vše začalo celkem nevinně. Sousedka, kterou mám jako třetí babičku, mě přihlásila do soutěže Zlatý oříšek. Tato soutěž oceňuje děti od šesti do patnácti let, které v něčem vynikají, nebo dosáhly zajímavých výsledků. Zlatý oříšek se koná pod záštitou nadace paní Dagmar Havlové. Sousedka o mně napsala, že ráda kreslím, maluji, píše básničky, kreslím skřítky a jsem redaktorkou školního časopisu. Dlouho se po odeslání dopisu nic nedělo. Pak se to ale strhlo. Všichni účastníci jsou během roku představováni, a tak i ke mně s diktafonem přijel Český rozhlas 2 Praha. Po uveřejnění rozhovoru mi přišla jeho nahrávka, ale i pozvánka do České televize. Byla jsem vybrána mezi třicet nejúspěšnějších. Dopisem mě zvali na 17. 11. 2001, kdy proběhlo oficiální předávání deseti Zlatých oříšků. Několik dnů před odjezdem do Brna (za ČT) přijeli dva fotografové a já pózovala se svými pracemi před objektivem. Fotografie byly použity při slavnostním předávání v televizi.

Den D byl přede mnou. Dalo by se říci den jako každý jiný, ale tenhle byl pro mě a pro zbývajících dvacet devět dětí výjimečný. Už jen brzké vstávání nasvědčovalo trochu jiné sobotě. Do Brna jsme dorazili včas-okolo desáté hodiny dopoledne. Protože byl počet doprovodu omezený, vstoupila se mnou do budovy plné ruchu a očekávání jen mamka. . .

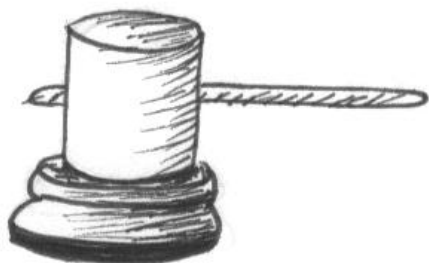
. . . Vcházíme do budovy. Ještě před chvílí bylo vše celkem fajn. Jsem trochu nervózní, přece jen všichni už jsou dole v natáčecím sále. Pomalu scházím po schodech a hledám své určené místo. Je nás tu třicet a sedíme po třech rozdělení podle oborů. Opatrně okukuji všechny kolem a snažím se pochopit, co po nás žádá ten menší pán přede mnou (sedím v první řadě). Aha, už vím, nacvičujeme představování a předávání oříšku. „A čtvrtý Zlatý oříšek získává Kateřina Soudková,“ slyším nyní jen zkušebně z úst menšího pána-režiséra. Kupodivu ze mě tréma padá a lehce odpovídám na jeho otázky. Nacházím pevnou půdu pod nohama. Sleduji ostatní uchazeče. Zaujala mě dívka, která má už ve čtrnácti velmi vysoké cíle. V roce 2004 by se chtěla zúčastnit olympijských her a její výsledky v plavání tomu odpovídají. Dále mě upoutal chlapec, co se svým bratrem založil vlastní divadlo a školní časopis, a také chlapec, který už od dvanácti let píše dvousetstránkové detektivky. I jiné koníčky a zájmy mi přijdou obdivuhodné. Mnozí v nich už dosáhli velmi dobrých výsledků, no, mám co dohánět! První zkouška končí a já si říkám: „Tak to půjde lépe, než jsem čekala.“ Ale to jsem netušila, co mě čeká dál.

Po polední pauze jsem ještě v pohodě. Na scénu přicházejí opravdoví moderátoři - Eva Brettschneiderová a Petr Horký a i hosté zkouší jakoby naostro. Některé záběry prý využijí v konečné verzi. Znovu nacvičujeme potlesk a předávání cen. Přesazují mě, vadila jim moje výška. Po chvíli mě začíná bolet za... zadní partie.

Sedíme tu už skoro dvě hodiny a člověk má strach se pohnout, aby něco nepokazil. I druhá zkouška končí a na řadu přichází paní maskérka. Už nejsem tak sebejistá jako ráno. Pociťuji chlad a pokud jsem si myslela, že se mi ráno kolena třásla, tak teď se mi rozutekla úplně. Dnes už potřetí scházím z těch schodů, ale poprvé mám co dělat, abych je sešla. Jako ve snu dosedám na židli, ale to už přichází paní Havlová (s ochrankou), pan ministr Dostál a pan náměstek ministra školství. Začínáme! Snažím se sama sebe uklidnit, ale nějak mi to nejde. Po programu hosta se představují a vyhláší vždy dvě skupiny. První dva oříšky skoro nevnímám. Zvedám se od stolu a stále jsem trochu mimo, ale s úsměvem a lehkým pohybem hlavy zdravím paní Havlovou a pana ministra. Už opět sedím, ani nevím jak. Cítím, jak mi buší srdce a mám pocit, že se všichni dívají jen na mě. A už se to nese! Rozlepení obálky a já už přes průsvitný papír znám čtvrtého držitele Zlatého oříšku, stále ještě doufám, že špatně čtu, ale slova manželky pana prezidenta mluví jasně. Vím, že už veselého kašpárka se zlatým oříškem v ruce nedostanu. Srdce se už klidní, ale adrenalin stoupá! Snažím se zakrýt chvilkové zklamání, vztek a závist. Brzy to však přechází, protože mě rozveselila písnička Romana Vojtka, který zpívá v muzikálu Pomáda. Roman klečí u mě, drží mě za ruku a zpívá mi, že beze mě nemůže žít. To domluvené nebylo, a tak nevím, zda-li se mám stále usmívat, červenat, nebo pro jistotu omdlít. Jen doufám, že na obrazovce nebudu tak rudá jako ve skutečnosti. Pak už to má rychlý spád. Záporné pocity mě přešly a snažím se bavit. Stále mi ale ten svět kolem nepříjde jako realita. Rozdávají se poslední oříšky, jsem v dobré náladě, a dokonce i můj úsměv není umělý. Vše dobře dopadlo! Převzala jsem cenu - fixy, CD, čokoládu a keramického Hajaju. Sesbírala jsem ještě pár autogramů a hurá na hostinu, všichni byli srdečně zváni. Dobrá večeře a před námi byla už jen cesta domů.

Nyní už mě tolik nemrzí, že jsem Zlatý oříšek nezískala. Poznala jsem nové lidi, byla jsem (a budu) v televizi a jsem opět o pár zážitků bohatší. Člověk by neřekl, kolik práce dá „jen“ takové předávání. Ale i přesto to byl skvělý den, na který jen tak nezapomenu! A pokud chcete vidět výsledek našeho (mého) celodenního snažení, sledujte televizní obrazovku 1. 1. 2002 na programu ČT1. Přeji příjemnou zábavu.

K. Soudková, IX. B



NENÍ PROFESE JAKO PROFESE

Na začátku roku jsme si ve třídě psali, čím bychom chtěli být. Na papírech mnoha z nás se objevilo povolání právník, konkrétně bylo myšleno advokát. Právník totiž může být i soudce. A tak jsme si řekly, že by nás zajímalo, o čem toto povolání je. Mnozí z nás si představí slavnou Ally Mc Bealovou, ale film občas zkresluje, no posuďte sami. Jak to doopravdy je, si můžete přečíst v našem rozhovoru s paní advokátkou JUDr. Šárkou Línkovou. A nezapomeňte, že vaše tipy na rozhovory o povoláních můžete nosit do schránky s ježečkem v VIII. B.

Čím jste chtěla být jako malá?

Já jsem jako malá nejdříve chtěla být paní učitelkou, asi tak do té osmé třídy, a potom jsem na gymnáziu už hodně chtěla být advokátkou (právníčkou).

Proč jste si vybrala toto povolání?

Líbilo se mi, protože jsem jednak chtěla pracovat mezi lidmi a pomáhat jim řešit jejich problémy, jednak jsem chtěla, aby každý den byl trochu jiný. Takže jsem vlastně nechtěla chodit pořád jen do práce od tehdy do tehdy, mít píchačku, ale rozhodovat si to sama.

Co jste pro toto povolání musela udělat?

Nejprve vyjít osmiletou základní školu, mít pokud možno dobré známky, dostat se na gymnázium v Pardubicích. Tam jsem úspěšně po čtyřech letech studia také odmaturovala. A pak jsem udělala přijímací zkoušky na vysokou školu (na Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze). Tu jsem studovala čtyři roky, potom jsem nejprve musela být zaměstnaná u pana doktora Plavce tady v Chrudimi - tři roky. Následně jsem složila další zkoušky před advokátní komorou, abych mohla mít svou vlastní advokátní kancelář.

Chtěla jste ho někdy změnit?

Teď již určitě ne! Od té doby, co jsem advokátkou, tak nikdy!

Jak vypadá Váš pracovní den a co je jeho náplň?

Zas tak moc si ho neurčuji sama, můj pracovní den obvykle začíná v osm hodin a záleží na tom, kdy a kde mám nařízené soudní jednání. Dost často ho mám v Chrudimi, Pardubicích nebo Hradci Králové, ale kolikrát putuji i po celé republice. Takže musím dobře umět řídit auto, abych si všude dojela. A náplň mojí práce je vlastně ta, že si stále píši nějaké podání k soudu, jsem u výslechu nebo chodím na soudní jednání.

Co Vás na tomto povolání baví a co považujete za nejtěžší ve svém oboru?

Na povolání mě vlastně baví vše. Hlavně nemám každý den stejný. Vždy jsem příjemně, někdy i nepříjemně, překvapena, s čím ke mně lidé přijdou na poradu. Za nejtěžší považuji asi to, že nikdy nemohu být líná, nemohu zůstat stát, musím stále studovat, protože je mnoho změn právních předpisů.

Panuje mezi právníky rivalita, nebo spíš přátelské vztahy?

Já bych řekla, že spíš ty přátelské. Dost rivalry je mezi klienty. Právník, když jedná s právníkem, hájí zájmy svého klienta, takže musí být nepříjemný na svého kolegu. Když jsme mimo práci, tak jsme na sebe přátelští.

Je těžké se prosadit v tomto oboru?

Já bych řekla, že je. Vyžaduje to hodně píle, práce, studia i naopak velkou dávku dobré nálady i zázemí v rodině. Mít dobrého manžela a děti, se kterými nejsou starosti.

Specializujete se na obhajobu určitých věcí?

Tady v Chrudimi a v Pardubicích vlastně většinou přijímáme všechny klienty, nemáme žádné velké specializace. A pokud se týká obhajoby, tak obhajoba v trestných věcech je státem přidělena, anebo se na nás lidé obrátí na základě plné moci. Rozhodně obhajují všechno, co ke mně přijde. Podle názoru se vždycky snažím bránit zájmy svého klienta, aby dostal buďto přiměřený, nebo nejlépe žádný trest.

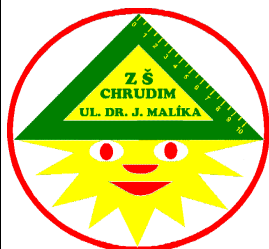
Jaký byl Váš nejtěžší případ?

Měla jsem i nějaké pokusy vraždy, jako byl pán, u kterého jsem si vlastně uvědomila, že nebyl žádný najatý vrah, že držel zbraň v ruce proto, že už neměl žádné jiné východisko. Nechtěl toho druhého člověka zabít. Spíš ho ten druhý trápil. Takže v tom byl ten problém. Někdy se stává, že i jednoduchý případ se může zdát těžký, člověk nikdy neví, kdo si k soudu přivede jakého svědka a co se stane.

Jana Machová a Veronika Šustrová, VIII. B

SOUTĚŽE - POZNÁTE JE? SPRÁVNÉ ODPOVĚDI Z 1 ČÍSLA

1. Eva Martincová, 2. L. Dubová, 3. Hana Janečková, 4. L. Škrlík,
5. I. Jehličková,

**MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka**

- ❖ **redakční rada:** V. Šustrová, J. Machová, T. Jarošová, M. Jirovská, R. Paulusová, A. Tichá, K. Emrová, J. Strašková, M. Šípková, L. Marhanová, R. Severýnová, K. Soudková, L. Stillerová
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 0455/62 06 07, e-mail: broz@zsmalika.cz